

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.014/2020/6.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Freier József ügyvéd (Helység3/4.) által képviselt felperes (Helység2,) felperesnek – dr. Schmuck Tamás ügyvéd (Helység3/4,) által képviselt Kft1. (cím1.) alperes ellen elmaradt illetmény megfizetése iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. február 17-én kelt 4.M.135/2019/17. sorszám alatti ítéletével szemben az alperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése, és felperes Mf.V.30.003/2020/5. sorszámú fellebbezési ellenkérelme folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperest megillető költségtérítés összegét 1.277.547,- (Egymillió-kétszázhetvenhétezer-ötszáznegyvenhét) forintra szállítja le, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 74.000,- (Hetvennégyezer) forint első-és másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy a NAV Megyei Adó-és Vámigazgatósága külön felhívására az állam javára fizessen meg 65.500,- (Hatvanötezer-ötszáz) forint elsőfokú illetéket, valamint 87.000,- (Nyolcvanhétezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket. A felperest terhelő 32.800,- (Harminckétezer-nyolcszáz) forint feljegyzett elsőfokú illetéket és 44.000,- (Negyvennégyezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A tényállás:

A felperes az alperes jogelődjével létesített munkaviszonyt 2008. május 5. napján főkönyvelő és üzemgazdász munkakörben, a jogelőd a felperes munkabérét két jogcímen fizette meg: munkabér- és gépjármű költségtérítés. A felperes 2008. július 3-án kelt munkaszerződés-módosítása 3. pontja szerint felperes személyi alapbért és havi 60.000,- Ft gépjármű-költségtérítést kap. Az alperesi jogelőd 2013. december 31-én átalakult, és alperes 2014. január 1-től felperest továbbfoglalkoztatta ügyvezető munkakörben, munkáltatói jogkör gyakorlója H.O. volt. Felperes 2015. október 1-től hatályos munkaszerződés-módosítása 1. pontja tartalmazta, hogy a felek a 2008. május 5-től fennálló munkaszerződést akként módosítják, hogy a változott részeket dőlt betű jelzi. A munkaszerződés-módosítás 3. pontja alapján felperes 544.220,- Ft személyi alapbérben részesült, továbbá az alapbéren felül a hatályos szervezeti és működési szabályzatban, illetve a Munkaügyi Szabályzatban meghatározott juttatásokat kapja. A munkaszerződés-módosítás 6. pontja alapján (mely nem dőlt betűvel került rögzítésre) megállapodtak a felek abban, hogy a munkavállalót a munkavégzésével kapcsolatban gépjárműátalány-költségtérítés illetheti meg az igazgatósági határozatban megjelölt mértékig. A Mezőgazdasági Ágazati Kollektív Szerződés 2012-től hatályosan tartalmazza, hogy a költségek megtérítése a munkahelyi kollektív szerződésben szabályozható (37. pont). A 2014. január 6. napjától hatályos Munkaügyi Szabályzat IX. része tartalmazza, hogy a kiküldetési és külszolgálati, illetve a munkába járással összefüggő költségeket külön jogszabály szerint kell megtéríteni. A 2010. április 22-én kelt, és hatályos a jogelőd által készített értesítés rögzíti, hogy felperes részére a saját gépkocsija üzemi célú használatára 2010. április 1-től havi 60.000,- Ft átalány kerül megállapításra. Ezt az értesítést H.O., az igazgatóság elnöke írta alá. A felperes több alkalommal menetlevelet töltött ki 2014-ben, azonban a saját gépkocsi-használatról kitöltendő nyomtatványt nem. Az alperesi jogelőd a felperes részére a jogviszonya keletkezésétől 2011. végéig havi 60.000,- Ft átalány-költségtérítést fizetett, majd 2012. és 2013. években havi 30.000,- Ft összegűt, ezt követően 2014. január 1-től (az átalakulás időpontjától) a jogviszonya megszűnéséig gépjármű költségtérítést nem fizetett felperes részére. 2018. december 31-től megszűnt a felperes ügyvezetői megbízása, 2019. február 4-én pedig a munkaviszonya is. Az alperes 2019. március 13-án fizetési felszólítást küldött felperesnek 475.898,- Ft kártérítés megfizetésére, mert felperes az alperes által használt üzemanyaghelyeken tankolt, de a számlát nem fizette ki, így szándékosan kárt okozott. Felperes ennek összegét vitatta, 402.453,- Ft erejéig ismerte azt el. AGyőri Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya 08010/2237/2019.bü. szám alatti jegyzőkönyvében felperest kisebb értékre elkövetett sikkasztás vétsége miatti eljárásban gyanúsítottként, H.O.-t tanúként hallgatta meg, majd a Győri Járási Ügyészség B.2929/2019/3. szám alatti határozatával felperes ellen indított eljárást nem jogerősen megszüntette bűncselekmény megállapíthatóságának hiánya miatt.

[2] Felperes keresete:

A felperes keresetében 2016. április 2-től 2019. február 4-ig 34 hónapra havi 60.000,- Ft, összesen 2.040.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni alperest gépjármű-használati költségtérítés jogcímen azzal, hogy a követelésével szemben 402.453,- Ft-ot önként beszámította. Így 1.637.547,- Ft megfizetésére kérte kötelezni alperest, 2019. február 5. napjától kamattal terhelten, perköltséget is kért, amihez költségjegyzéket is csatolt. Álláspontja szerint a munkaszerződés-módosítása alapján részére gépjármű-használati költségtérítés jár, melynek összegét a 2010. április 22-én kelt igazgatósági határozat havi 60.000,- Ft összegben határozta meg, azonban azt az alperes 2014. január 1-től nem fizette meg a részére.

[3] Az alperes ellenkérelme:

Az alperes a kereset elutasítását kérte, és felperes perköltségben való marasztalását. Arra hivatkozott, hogy a felperes Helység5-ről a munkavégzési helytől pár lépésnyire lévő szolgálati lakásba költözött, így a munkába járáshoz ezen időponttól kezdve saját gépkocsit nem kellett használnia. Nem vitatta, hogy felperes a munkafeladatai ellátásához gépkocsit használt, azonban annak mértéke csupán havi 1-2 volt, és a Helység3/4-be történő utazás miatt oda-vissza csak 50 km távolságot jelentett. Felperes ezekhez a munkafeladatokhoz használta és használhatta az alperes tulajdonában álló gépjárművet önállóan, illetve más kollégákkal együtt. Előadta azt is, hogy felperes a saját gépkocsija-használatakor elszámolást nem adott le, azaz nyomtatványt nem töltött ki. Arra is hivatkozott, hogy a munkaszerződés-módosítás alapján állapotok meg abban, hogy költségtérítés a részére nem jár, mert a módosításokból a költségtérítésre vonatkozó rész kikerült. Elmondta, a gépjármű költségtérítés összegét a munkabérében számolták el, ez kifejezetten felperes kérése volt, aminek eleget tett, ezért a felperes munkabére ezzel az összeggel magasabb lett. 2011. áprilistól a felperesen kívül H.O., Tanú1 és Tanú2 is kapott havi költségtérítést, míg 2012-től felperesen kívül két munkavállaló, majd 2014-ben már csak két munkavállaló, mert ők felperessel szemben nem kérték a költségtérítésük beérését.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete:

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 1.637.547,- Ft-ot gépjárműhasználati költségtérítés jogcímén, és ennek 2019. február 5. napjától késedelmi kamatát. Kötelezte alperest, hogy előző határidőben fizessen meg felperes részére 120.000,- Ft perköltséget. Rendelkezett arról, hogy alperes fizessen meg az államnak felhívásra 98.300,- Ft feljegyzett kereseti illetéket. Az elsőfokú bíróság szerint azt kellett vizsgálnia, hogy felperes az általa megjelölt időszakban jogosult volt-e a felek közötti megállapodás alapján az általa megjelölt összegben költségtérítésre. Az előzőek bizonyítása a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte, mivel ő hivatkozott az előzőekre kereseti kérelme alapjaként. Az elsőfokú bíróság azt is rögzítette, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdése értelmében a munkáltatónak kell bizonyítania egyebek mellett – a kollektív szerződés, az igény elbírálásához szükséges belső szabályzatok, utasítások, és a jogvita eldöntéséhez szükséges, a munkáltató működési körében keletkezett okiratok tartalmát. Az alperes állításai igazolására tanúként kérte meghallgatni Tanú3-t és Tanú2-t, míg felperes Tanú1-t. Az alperes csatolta a Mezőgazdasági Ágazati Kollektív Szerződést és a Munkaügyi Szabályzatot, felperes pedig a munkaszerződés-módosításait, és az igazgatósági értesítést. Az elsőfokú bíróság rögzítette, az Mt. 51. § (2) bekezdése szerint a munkaviszony létesítésével indokoltan felmerült költségeket a munkáltatónak meg kell térítenie. Az elsőfokú bíróság megállapította, a felek által rendelkezésre bocsátott 2008. július 3-i munkaszerződés 3. pont 2. bekezdése tartalmazza, hogy felperest gépjármű költségtérítés illeti meg, összege 60.000,- Ft havi mérték erejéig terjed. A 2015. október 1-től hatályos munkaszerződés-módosítása 3. pont 2. bekezdésében pedig azt tartalmazza, hogy a munkabéren felül a felperest az SZMSZ-ben és a Munkaügyi Szabályzatban meghatározott juttatások illetik meg. A Mezőgazdasági Ágazati SZMSZ visszautal a munkáltatónál lévő SZMSZ-re a költségtérítés vonatkozásában. A munkáltató saját SZMSZ-t nem csatolt. Az elsőfokú bíróság kitért arra azonban, hogy a 2015. október 1-től hatályos munkaszerződés-módosítás 6. pontjában azt rögzítették a felek, hogy megállapodnak abban, hogy felperest a munkavégzéssel kapcsolatos gépjárműátalány-

költségtérítés megilletheti, annak mértéke az igazgatósági határozatban megjelölt mérték. Felperes csatolt egy igazgatósági határozatot, mely 2010. április 22-én kelt, melyet alperes nem vitatott, és nem is csatolt más igazgatósági határozatot. Ez alapján felperes gépkocsi költségtérítésének mértéke 2010. április 1-től havi 60.000,- Ft átalány. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, bár a munkaszerződés-módosítás 6. pontja azt tartalmazza, hogy a költségtérítés felperest „megilletheti”, azonban alperes nem jelölte meg azokat az előzetesen felperessel közölt feltételeket, melyek hiányában felperes a jogosultságból kizárt. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, a felek megállapodása alapján járó költségtérítés a felek közös megállapodása útján alakítás megtartása mellett módosítható csak. Az alperes azonban csak arra hivatkozott, hogy 30.000,- Ft majd 0,- Ft lett felperes költségtérítésének összege, azonban erről igazgatósági határozatot nem csatolt, illetőleg költségtérítés mértékére vonatkozó egyéb módosítást sem. A bíróság azt is megállapította, hogy alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy a költségtérítése béresítését felperes indítványozta, és hogy abban közösen megállapodtak volna. Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy felperes részére jár 2014-től is a költségtérítés a kereseti kérelme korlátaira figyelemmel az általa megjelölt 1.637.547,- Ft összegben annak törvényes késedelmi kamatával együtt.

[5] Az alperes fellebbezése:

Az alperes fellebbezésében a Pp.383. § (1-2) bekezdésére utalva az ítélet megváltoztatását kérte, hogy a bíróság utasítsa el felperes keresetét, és mellőzze a felperes részére perköltség megfizetését, alperes illetékfizetésre kötelezését. Indítványozta, hogy az első-és másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére kötelezze az ítéltábla felperest. Alperes szerint az eljáró bíróság a perbeli tényállást részben tévesen állapította meg, abból okszerűtlen és részben iratellenes következtetéseket vont le, és a jogszabály helytelen alkalmazásával megalapozatlan ítéletet hozott. Az ügy elbírálására jelentősen kihatott az elsőfokú bíróságnak azon téves tényállás megállapítása, hogy a felperes munkaszerződésében szereplő gépjármű költségtérítési jogosultság a felek eredeti megállapodása szerint valójában leplezett munkabér volt, illetve hogy annak költségtérítési mivoltát alperes nem bizonyította. Alperes utalt a felperes 2008. július 3-án kelt munkaszerződése 3. pontjára, mely szerint felperest a személyi alaphéren felül étkezési hozzájárulás, valamint 60.000,- Ft/hó összegig gépjármű költségtérítés illette meg. E rendelkezés szerint felperest kétféle jogcímen: munkabér és költségátalányként illette meg juttatás. A munkaszerződésen kívül alperes szerint az életszerűség is a költségtérítésben való megállapodás tényét támasztja alá. Alperes szerint felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az írásbeli munkaszerződésben nevesített költségtérítés jogcímtől eltérően az a juttatás is munkabérként illette meg, amit követel a perben. Alperes szerint e bizonyítási érdekének felperes nem tudott eleget tenni, mivel Tanú1 tanúvallomása nem volt meggyőző a munkaszerződéssel mint okirati bizonyítékkal szemben. Alperes arra is kitért, nem minden dolgozó kapott költségtérítést, hanem csak néhányan, tehát ez sem támasztja alá azt, hogy költségtérítés címen valójában munkabér került kifizetésre, mivel minden dolgozónak kellett volna kapnia költségtérítést is. Alperes hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt az előadását, hogy a felperest munkaszerződése szerint a 60.000,- Ft gépjárműköltség-térítés nem alanyi jogon illette meg, hanem egy maximált költséghatár volt, és a munkáltatói döntéstől függött annak mértéke. Alperes szerint ezt a munkáltató teljes mértékben meg is vonhatta, és döntése csak akkor lett volna támadható, ha a döntése kialakítására irányadó szabályokat sértette volna meg indokolatlanul. Alperes szerint megfelelő bizonylatolás mellett érvényesíthetett volna költségtérítési igényt a munkáltatóval szemben, ilyenre felperes sem hivatkozott. Alperes hangsúlyozta, tévesen rögzítette azt az elsőfokú bíróság, hogy a 2010. április 22-én kelt gépjármű költségtérítést

megállapító munkáltatói értesítés igazgatósági határozat lett volna, és az még a peridőszakban is hatályos volt. Alperes szerint ezt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Alperes szerint ennek bizonyítéka a 2008. július 3-i keltezésű munkaszerződés 6. pontjában foglalt rendelkezés, mely szerint felperessel szemben a munkáltatói jogkör gyakorlására az igazgatóság elnöke jogosult. Ez a jogköre kiterjed tehát a gépjárműköltség-átalányban történő részesítésre is, továbbá a 2010. április 22-i értesítés szövege nem utal semmiféle igazgatósági határozatra. Alperes szerint téves az az ítéleti megállapítás is, hogy a 2010. április 22-i értesítés a peridőszakban is hatályos volt, mivel felperes gépjárműköltség-térítése már 2012-től kezdődően havi 30.000,- Ft-ra csökkent. Alperes megjegyezte, a munkáltató valamennyi dolgozója juttatásának kiszámítása, arról történő értesítések elkészítése (így felperesé is) a munkáltató számviteli csoportjának feladata volt, mely szervezetnek felperes volt a vezetője. Előzőek értelmében felperesnek kellett elkészítenie az értesítést saját maga részére is a megváltozott költségátalányról: ezt alperes szerint vagy nem csatolta felperes a peranyaghoz, mert nem állt érdekében, vagy elmulasztotta azt elkészíteni. Alperes hangsúlyozta, felperes a keresetét kizárólag a munkaszerződése 3. pontjában foglalt jogosultságára, valamint a 2014. január 1-jén bekövetkezett egyetlen eseményre alapította. Alperes szerint a 2014. január 1-jét megelőző költségtérítés-csökkentést felperes nem kifogásolta, ezt azonban a bíróság figyelmen kívül hagyta. Alperes kitért arra is, 2014. január 1-től felperes jelentős személyi alapbér-emelést kapott. Alperes szerint a rendelkezésre álló peradatokból azt is meg kellett volna az elsőfokú bíróságnak állapítania, hogy a felek közös akarata alapján felperes kezdeményezésére került sor a szerződés módosítására, mely a jelentős személyi alapbér-emelést tartalmazta. Alperes szerint azzal, hogy a 2014. január havi bérlapot felperes aláírta, melyen már nem szerepel a 30.000,- Ft gépjármű-költségtérítés, azonban tartalmazza a 92.158,- Ft összegű béremelést, elfogadta a munkaszerződés-módosítást. Alperes szerint a 2015. október 1-jén írásba foglalt gépjárműköltség-térítési átalányra való jogosultságot már nem tartalmazó, megemelt munkabért tartalmazó munkaszerződés-módosítását aláírta, ezzel azt elfogadta. Így alperes szerint a gépjárműköltség-átalányra vonatkozó feltételnek a felek közös akaratával történt módosításával hatályon kívül került minden korábbi egyoldalú kötelezettségvállalás és közös megállapodás. Előzőek miatt iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása alperes szerint, hogy a költségtérítés közös megállapodással történt módosítására alperes társaság nem hivatkozott. Utalt arra alperes, hogy a Győri Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán 08010/2237/2019.bü. számú szembesítési jegyzőkönyvében úgy nyilatkozott felperes, ő kérte, hogy az útiköltségtérítés kerüljön be a bérébe. Ezt a felperesi előadást az elsőfokú ítélet figyelmen kívül hagyta. Alperes sérelmezte, hogy felperes foglalkoztatása idején egyszer sem kifogásolta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója, H.O. megvonta tőle a költségtérítést. Előzőek összegzéseként alperes úgy foglalt állást, az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítania, hogy a peres felek felperes kezdeményezésére 2014. január 1-től kezdődően felperes munkaszerződését közös akaratú módosították, hogy az addig gépjárműköltség-térítés címén kapott összeg beépítésre került felperes személyi alapbérébe. Ezáltal felperest a továbbiakban a gépjárműköltség-térítési átalány már nem illette meg, ezért keresete megalapozatlan. Alperes hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a munkajogi igény elévülésére vonatkozó szabályokat is. Az Mt. 286. § (1), (3) és (4) bekezdése értelmében a munkajogi igény 3 év alatt évül el, amit a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. Az elévülésre, egyebekben a polgári jog szabályai az irányadók. A Ptk. 6:25. § (1) bekezdése tartalmazza az elévülés megszakadásának eseteit, melyek között a követelés megfizetésére való felszólítás nem szerepelt. Felperes a keresetet 2019. szeptember 24-én nyújtotta be a bíróságnak, így követelésének 2016. szeptember 24. napját megelőző időre jutó része elévült, amit az eljáró bíróságnak hivatalból kellett volna figyelembe vennie. Alperes a felülbírálati jogkör gyakorlását a Pp.369 § (1) bekezdés és (3) bekezdés a/ és c-d/ pontjaira utalva kérte.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelme:

Felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását az ítéltáblától annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján, és kérte alperest a peres költségeiben marasztalni. Felperes szerint az elsőfokú bíróság a perbeli tényállást helyesen állapította meg, és abból okszerű következtetéseket vont le a vonatkozó jogszabályok helyes alkalmazásával, megalapozott ítéletet hozott. A felperes szerint a perben a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az általa megjelölt időszakban jogosult volt-e felperes az alperessel kötött megállapodás alapján a keresetben megjelölt összegben költségtérítésre. Felperes szerint az ítélet 37-44. bekezdései tartalmazzák a költségtérítés iránti igény jogalapját. Az ezt vitató alperesi előadások és hivatkozások felperes szerint megalapozatlanok. Felperes kiemelte a peres iratokból a 2010. április 22-én kelt gépkocsiköltség-térítés megállapításáról szóló értesítést, mely 2010. április 1-től részére 60.000,- Ft gépjárműköltség-átalányt állapított meg, és amit H.O., mint az igazgatóság elnöke írt alá. Kiemelte továbbá a 7. sorszámú beadványhoz csatolt azon listát, mely 10 főt sorol fel költségtérítésre jogosultként. Felperes kitért arra is, a meghallgatott tanúk mindegyike, tehát nemcsak Tanú1, hanem Tanú3 és Tanú2 is nyilatkoztak arról, hogy az alperesnél miként történt a bérfizetés és a gépjárműköltség elszámolása.

[7] Az alperes fellebbezése részben megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság a 2. sorszámú végzésében a fellebbezési eljárásban tájékoztatta a peres feleket, hogy a 74/2020. (III.31.) Kormányrendelet 29. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárás során a felek tárgyalás tartását nem kérhetik. A másodfokú bíróság az a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 376. §-ára utalva az ügyet tárgyaláson kívül kívánta elbírálni. A fellebbezési eljárásban a peres felek nem terjesztettek elő közös nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy tárgyalás tartását kérik.

[9] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését és felperes fellebbezési ellenkérelmét a 74/2020. (III.31.) Kormányrendelet 29. § (1) bekezdése, a 2020.: LVIII.tv.143. §, valamint a Pp. 376. §-a figyelembevételével tárgyaláson kívül bírálta el.

[10] A másodfokú bíróság megállapította a fellebbezési eljárásban, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a felperes kereseti kérelmének jogalapja tekintetében okszerűen értékelte a bizonyítékokat. A megítélt költségtérítés összegének meghatározása körében azonban az ítéltábla – az elévülésre vonatkozó szabályok miatt – nem teljes mértékben értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával.

[11] A fellebbezési eljárás során abszolút hatályon kívül helyezési okot az ítéltábla nem észlelt.

[12] A másodfokú bíróság figyelembe vette az alperesi fellebbezés és a felperes fellebbezési ellenkérelmének vizsgálata során az elsőfokú eljárásban beszerzett okirati

bizonyítékokat, a meghallgatott tanúk vallomását, és vizsgálta az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogszabályokat, különösen a Pp. 265. § (1), (2) és (3) bekezdéseit, Pp. 522. § (1) bekezdését, Mt. 51. § (2) bekezdését, Mt. 42. § (1) bekezdését, Mt. 43. § (1), (3) és (4) bekezdéseit, Mt. 44. §, Mt. 58. §, Mt. 62. §, Mt. 50. § (1) és (2) bekezdéseit.

[13] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését érdemben vizsgálta a Pp.369 § (3) bekezdés a/, c-d/ pontjainak szem előtt tartásával. Alperes szerint az elsőfokú bíróság részben helytelen tényállást állapított meg, az anyagi jogszabályokat helytelenül alkalmazta, és a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével kapcsolatban iratellenességet, kirívó okszerűtlenséget panaszolt. Az ítéltábla szerint azonban kellően konkrét tájékoztatást adott az elsőfokú bíróság a feleknek, az ítéletében az Mt. általa megjelölt §-ait helyesen értelmezte és alkalmazta. A felperesnek kellett igazolnia, hogy a megjelölt időszakban jogosult volt a keresetben megjelölt összegű költségterítésre. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját tekintetben, hogy felperes bizonyította, 2013. december 31-ét követően is jogosult volt a havi 60.000,- Ft költségterítésre. Ezt alátámasztotta a 2015. októberi munkaszerződés-módosítása 6. pontjának, és a 2010. április 22-én kelt értesítésnek az együttes értelmezése. A másodfokú bíróság szerint a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy felperes részére havi rendszerességgel költségterítés jár a munkabérén felül, és ennek összege havi 60.000,- Ft az értesítés tartalma alapján. Az alperes nem bizonyította, hogy változtatott volna az igazgatóság azon a döntésén, hogy nem jár költségterítés felperesnek (iratot nem tudott csatolni róla), vagy más összegben jár. A másodfokú bíróság szerint nem volt okszerűtlen az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy előző két dokumentum alapján felperest továbbra is költségterítés illeti meg 2013. december 31. utáni időszakra. Ezen az a tény sem változtat, hogy alperes csupán 30.000,- Ft havi költségterítést fizetett meg felperesnek 2013-ban, 2014. évben pedig semmit sem. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság okfejtésével – mely egyezik a következetes bírói gyakorlattal – amennyiben a munkáltató nem jelöli meg előzetesen azokat a feltételeket, melyek hiányában a munkavállaló a költségterítésre való jogosultságból kizárt, jár a teljes összeg a részére, annak ellenére, hogy a munkaszerződésben csupán az szerepel, a költségterítés „megilletheti”.

Az ítéltábla szerint – egyetértve az elsőfokú bírósággal – alperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani azon állítását, hogy azért nem jár költségterítés felperesnek, mert beépítésre került ennek összege a személyi alapbérébe. Ezt a perbe becsatolt munkaszerződés-módosítás, egyéb iratok, és a meghallgatott tanúk (Tanú1, Tanú3, Tanú2) vallomásai sem támasztották alá.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság osszagszerűség körében tett megállapítását, mellyel felperes részére 1.637.547,- Ft költségterítést ítél meg. Alperes helyesen adta elő, hogy a munkajogi igény az Mt. 286. § (1), (3) és (4) bekezdése értelmében 3 év alatt évül el, és az elévülést a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. Az ítéltábla szerint alperes fellebbezésében alappal hivatkozott arra is, hogy a Ptk. 6:25. § (1) bekezdésében az elévülésre vonatkozó szabályok értelmében az igény megfizetésére irányuló írásbeli felszólítás nem szakítja meg az igény elévülését: erre tekintettel nem a felperes 2019. március 13-án alpereshez intézett fizetési felszólításától számított 3 évre visszamenőleg, csupán a kereset 2019. szeptember 24. napján bírósághoz történt benyújtását 3 évvel megelőző időszakra érvényesítheti felperes a követelését alperessel szemben. Erre tekintettel a bíróság 6 hónapra havi 60.000,- Ft költségterítési összeggel számolva, összesen 360.000,- Ft-tal szállította le a felperes részére alperes által fizetendő költségterítés összegét.

[14] Fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (3) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

[15] A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a Pp. 83 §-a alapján határozott a másodfokú bíróság az első-és másodfokú eljárásban felmerült perköltségek viseléséről. A másodfokú bíróság a felperesi jogi képviselőt megillető ügyvédi munkadíj összegéről a csatolt költségjegyzék és megbízási szerződés szerint döntött a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet alapján.

[16] A feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket a felek pernyertessége-pervesztessége arányában a Pp. 101. § (1) bekezdése, és Pp. 102. § (1) bekezdése, Pp. 525/B. §-a, 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja, 46. § (1) bekezdése, Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperes és az állam viseli, mivel felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült.

[17] A Pp.365 § (2) bekezdés értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2020. október 6.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Drescher Katalin sk.

Dr. Mózsai Gábor

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró